

// Blbeček Max vychází jako první knížka edice Mládek do kapsy, kterou si vymyslelo vydavatelství Eurokonzert, aby mi udělalo radost.

// Karel Gott maluje, František Ringo Čech také, ostatně i vy jste se po svém věnoval výtvarnému umění. Jak to vzniklo? Z recese?

Samozřejmě, že z recese. Byl to momentální nápad důsledně převrátit perspektivu. Společně s mým kamarádem malířem Myslivečkem jsme „nasekali“ v tomto stylu asi stovku plátů, ale všeho moc škodí, už jsem tu volovinu zarazil. Kamarádi malíři by si mohli myslet, že to myslím vážně.... Ale až neudrží trsátko, možná se z nudy k malování přece jenom vrátím, budu proto radši říkat, že mám teď coby malíř tvůrčí prázdniny. Ale už z úcty k otci, který byl na rozdíl ode mne opravdový malíř, bych se měl udržet a štětce raději nechat v truhle.

// Takže vás nemrzí, že si vaše věci nevybral Milan Knížák do Národní galerie?

Strašně mě to mrzí! Mít obraz v galerii je můj velký sen a moc by se mi líbilo, kdyby si Knížák nějaký vybral a kvůli mně vyhodil ze stěny nějakého toho Slavička nebo Mařáka.

// Vedle malování už dráhnou dobu píšete, a to nejen texty – vydal jste několik knih, jak jste se k psaní dostal?

Přes psaní spojovacích textů k písničkám. Když přišla ze Svobodného slova nabídka, abych jim psal něco veselého na pokračování, měl jsem v zásobě dost slovních gagů, které jsem si piloval na pódii. Tak vznikla „epopej“ Úterý a později i Moje rodina, kterou mi otiskli v Mladém světě. Když moje dadaistické prvotiny dodatečně hodnotili tehdejší zodpovědní funkcionáři a politrucci, moc za ně odpovědné redaktory nechválili. V Mladém světě přišli o prémii. Honza Jonáš ze Svobodného slova prý dokonce přišel kvůli mně o svou funkci. Přitom moje výplody byly naprosto apolitické a podle mě politicky nezávadné, ale někteří soudruzi si tím asi nebyli úplně jistí.

// Právě vám vychází knížka Blbeček Max, přiblížte ji trochu?

Jedná se o tragikomický příběh z doby Marie Terezie, hodně lidí asi s knížkou po dvou stránkách flákne do kouta. Napsal jsem ji v archaické češtině, každý na to asi nebude mít nervy. Blbeček Max vychází jako první knížka edice Mládek do kapsy, kterou si vymyslelo vydavatelství Eurokonzert, aby mi udělalo radost. Když mě neklepne, připravím pro tuto edici ještě několik do prózy předělaných dílů seriálů Noha XXII a Cyranův Ostrov.

// Kde berete inspiraci?

Patřím k těm nešťastníkům, které nic neinspiroje. Všechno si musím vymyslet sám. Absurdity, ve kterých si libuji, těžko pochytám

někde v údolí Berounky za svitu měsíce, nebo když mlha padá. Sem tam nějakou věc udělám na zakázku – pak se asi dá mluvit o inspiraci, ale práci mi moc neulehčí. Nejvíce mi dal zabrat jeden podnikatel, který si telefonicky objednal veselou reklamní písničku na téma Trojsložkový komín. Mořil jsem se s tím čtrnáct dní a ten lotr se pak neozval. Možná si ze mne někdo vystřelil.

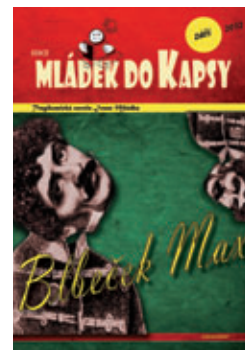
// Zmínil jste údolí Berounky, sedíme v Dobříčovicích v kavárně Galerie Tomáše Bíma, co pro vás tohle místo znamená?

Ještě nedávno, za takzvané „vlády lidu“, to byla jen zašlá sláva, rozvaliny, jedna příšerná samoobsluha a dvě zaplivané hospody, ze kterých se chodilo močit na chodník. Dnes jsou Dobříčovice krásné malé městečko se třemi supermarkety, vinárnami, restauracemi, kavárnami, tenisovou halou, cyklostezkou, krásným parkem... A takhle se za dvacet let proměnilo celé Česko, mám možnost to posoudit, protože stejně jako za socialismu, tak i teď nedělám nic jiného, než že obkresím naši republiku pořád dokola.

Ukázka z tragikomické novely Ivana Mládka: Blbeček Max
(Edice Mládek do kapsy – Eurokonzert, 2012)

„Dobré jitro, Maxičku, jak vyspíkal jsi se?“ s očima již otevřenýma sice, ale duchem w polosnu ještě maminku swou zaslechl jsem. „Nepolulal se miláček můj? Jinak sem hned Gertrudu za tebou pošlu.“

„Nepolulal!“ den dnešní lži jsem zahájil. Maminka wěru miluje mě welmi a já lásku její opětuji jí stále. Leč výwojem swým zaraženým starosti jí welké dělám, ještě že kromě mne syny dwa další zdrawing kypící má. A jest wíce wěcí dobrých, co blbečka jí kompenzují w domě! Sídlo panské rodinné překrásné, zahrada rozlehlá s dřewinami okrasnými wzácnými, nablízku obora zwěrstwa plná, služebnictwo pracowité a pokomé, manžel milující, o sebe pečující a pádem tím wonící stále, prosperující, panownici oddaný a na to, že mnoha sečí s Turkem účasten byl, údy wšemi stále disponující. Rodičům proto i we wěku pozdním jejich naroditi jsem se mohl. Tak jako otec můj, matka moje a bratři moji šlechtic maďarský jsem, předkové naši z Uher Homích pocházejí a díky

s rodem Thunů spříznění w Bečwárkách českých jsme se ocitli. Maxmilián Ignác Cyraný von Bollehaus jméno moje a přestože za měsíce dwa už roků třináct dowrším, stále jako mimino malé na nočník chodím. A nejen to, chůwa mi pořád ještě pleny dáwat musí, jelikož to schwálně do gatí sem tam "šou-pnu". Nemocen nejsem, mozek a swěrače též w pořádku naprostém mám a dáwno už jako lidé dospělí na hausl choditi bych mohl. Ale již w letech třech k poznání tomu jsem dospěl, že zastawení předstírané výwoje mého dušewního po stránkách wšech výhody mi w životě bude přinášeti.